

Art. 12. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Roman Górecki*

Minister Opieki Społecznej: *Wł. Jaszczolt*

548.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 grudnia 1935 r.

o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu wyznacza corocznie w drodze rozporządzenia na czas od 1 października danego roku do 30 września roku następnego (okres kampanijny) ogólny kontyngent wewnętrzny cukru, t. j. ogólną ilość cukru, jaka może być wprowadzona przez cukrownie na rynek wewnętrzny z produkcji tego okresu kampanijnego, na który kontyngent jest wyznaczony, za opłatą podatku spożywczego od cukru według stawki, przewidzianej w przepisach podatkowych dla cukru kontyngentowego, sprzedawanego w kraju.

(2) Ogólny kontyngent wewnętrzny będzie wyznaczany w wysokości przewidywanego zbytu na rynku wewnętrznym, z uwzględnieniem remanentów cukru z kontyngentów wewnętrznych według stanu w cukrowniach z dnia 30 września ostatniego zakończonego okresu kampanijnego.

Art. 2. (1) Za podstawę przy podziale ogólnych kontyngentów przyjmuje się rejony produkcji, obejmujące jedną lub więcej cukrowni łącznie z gospodarstwami rolnymi, plantującymi dla tych cukrowni buraki cukrowe.

(2) Minister Skarbu w drodze rozporządzeń, wydawanych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu, będzie określał rejony produkcji, zaliczając równocześnie cukrownie do poszczególnych rejonów.

Art. 3. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona corocznie w drodze rozporządzenia podziału ogólnego kontyngentu wewnętrznego na kontyngenty rejonowe.

(2) Jeżeli ogólny kontyngent wewnętrzny, wyznaczony na dany okres kampanijny, będzie równy lub niższy od ogólnego kontyngentu wewnętrznego z poprzedniego okresu kampanijnego, to całość wyznaczonego kontyngentu, po potrąceniu kontyngentów tych cukrowni, które utraciły prawo do udziału w kontyngentach rejonowych oraz tych, o których mowa w

art. 4 ust. (1) lit. b), zostanie podzielona stosunkowo do rejonowych kontyngentów wewnętrznych z ostatniego okresu kampanijnego z uwzględnieniem przepisu art. 7 ust. (2).

(3) Nadwyżka wyznaczonego ogólnego kontyngentu wewnętrznego ponad ilość, o której mowa w ust. (2), będzie dzielona pomiędzy rejony produkcji przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu, w myśl przepisów, wydawanych przez Radę Ministrów na okresy nie krótsze, niż 5 kolejno po sobie następujących okresów kampanijnych.

(4) Niezależnie od przepisów, zawartych w ust. (2) i (3), kontyngenty rejonowe ulegać będą zmianom, wynikającym ze zmian w określaniu rejonów produkcji i zaliczaniu cukrowni do poszczególnych rejonów (art. 2 ust. (2)).

Art. 4. (1) Do udziału we właściwych kontyngentach rejonowych są uprawnione: a) cukrownie czynne w okresie kampanijnym, poprzedzającym okres, na który kontyngent jest wyznaczany, oraz b) cukrownie nieczynne w tymże okresie, w przypadkach, które określa Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu w drodze rozporządzenia.

(2) Przyznanie uprawnienia do udziału w kontyngencie rejonowym cukrowniom, nieposiadającym uprawnień do udziału w kontyngentach, może nastąpić tylko o tyle, o ile Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona odpowiedniego przydziału z nadwyżki ogólnego kontyngentu wewnętrznego, o której mowa w art. 3 ust. (3).

Art. 5. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona corocznie w drodze rozporządzenia z rejonowych kontyngentów wewnętrznych prowizorycznego przydziału kontyngentów cukrowniom, uprawnionym do udziału w kontyngencie rejonowym.

(2) Do przydziału, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy art. 3 ust. (2) i (3).

(3) Cukrowniom, którym w myśl art. 4 ust. (2) zostaną przyznane uprawnienia do rejonowego kontyngentu wewnętrznego, kontyngenty prowizoryczne na pierwszy okres kampanijny wyznaczy Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu według swego uznania.

(4) Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do cukrowni, o których mowa w art. 4 ust. (1) lit. b).

(5) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może, poczynając od kampanji 1941/42, zmieniać co lat 3 według swego uznania wysokość udziałów poszczególnych cukrowni w kontyngentach rejonowych, niezależnie od przepisów, zawartych w ust. (1) — (4) artykułu niniejszego.

Art. 6. (1) Jeżeli do dnia 1 marca cukrownia nie zawiadomi Ministerstwa Skarbu, iż zakontraktowała buraki w ilości odpowiadającej przyznanemu jej udziału

łowi w rejonowym kontyngencie wewnętrznym z zachowaniem przepisów art. 17, Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu zadecyduje o całości lub części kontyngentu, odpowiadającej ilości niezakontraktowanych buraków, według swego uznania.

(2) Jeżeli jednak cukrownia w terminie do dnia 1 marca zawiadomi, iż zaproponowała plantatorom na obowiązujących ją warunkach (art. 17) zawarcie umów o pełną ilość buraków, wynikającą z przydzielonego jej kontyngentu, a niezakontraktowanie przez nią odpowiedniej ilości buraków nastąpiło wskutek niepodpisania przez plantatorów zaproponowanych im umów, to w przypadku, gdy przydzielony cukrowni kontyngent: a) nie został pokryty w części, cukrownia zatrzymuje niepokrytą część kontyngentu i może przydzielić ilość buraków, wynikającą z tej części kontyngentu, innym plantatorom, gdy zaś b) nie został pokryty w całości, to kontyngent ten ulega stosunkowemu podziałowi pomiędzy wszystkie pozostałe cukrownie z tem zastrzeżeniem, że cukrownie te przydzielą plantatorom ilość buraków, odpowiadającą przydzielonemu tą drogą kontyngentowi.

(3) Zmiany, wynikające z zastosowania ust. (1), nie mają wpływu na przydział prowizorycznych kontyngentów rejonowych w następnym okresie kampanijnym.

(4) Kontyngenty wewnętrzne, przyznane poszczególnym cukrowniom prowizorycznie w trybie art. 5, zostaną uznane przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu za ostateczne na dany okres kampanijny po otrzymaniu przez Ministerstwo Skarbu zawiadomienia cukrowni o zawarciu pomiędzy cukrowniami i plantatorami odpowiednich umów w sprawie wyprodukowania, dostawy i odbioru buraków oraz zapłaty za nie w danym okresie kampanijnym w takiej ilości, jaka odpowiadać będzie przydziałom prowizorycznym; zawiadomienia te powinny być przedstawione Ministerstwu Skarbu do dnia 31 marca pod rygorem, iż Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu będzie mógł orzec utratę przez cukrownię prawa korzystania w danym okresie kampanijnym z odpowiedniej części kontyngentów.

(5) Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia postanowić, iż składane Ministerstwu Skarbu przez cukrownie zawiadomienia, o których mowa w ust. (1), (2) i (4), mają być potwierdzane przez organa kontroli skarbowej.

(6) W razie stwierdzenia, iż zawiadomienia, o których mowa w ust. (1), (2) i (4), nie odpowiadały rzeczywistości, Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może pozbawić cukrownię w całości lub w części prawa do udziału w kontyngencie rejonowym.

Art. 7. (1) Na wniosek interesowanych cukrowni Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może przenosić na warunkach przez sie-

bie ustalonych udziały tych cukrowni w kontyngentach rejonowych.

(2) W przypadku, o którym mowa w ust. (1), ulegają odpowiednim zmianom udziały właściwych cukrowni w kontyngentach rejonowych, a jeżeli przeniesienie udziału nastąpiło pomiędzy cukrowniami, należącymi do różnych rejonów, odpowiedniej zmianie ulegają również kontyngenty właściwych rejonów.

Art. 8. (1) Cukrownie obowiązane są zatrzymywać w swych magazynach zapas cukru, potrzebnego na przypadek, gdyby kontyngent wewnętrzny okazał się niewystarczający do pokrycia potrzeb rynku wewnętrznego.

(2) Wysokość tego zapasu, obliczaną według jednakowego dla wszystkich cukrowni stosunku procentowego do kontyngentów wewnętrznych, wyznacza w drodze rozporządzenia na poszczególne okresy kampanijne Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

(3) Minister Skarbu może:

- a) przenosić w miarę potrzeby cukier zapasowy do kontyngentu wewnętrznego, lub zwalniać od obowiązku zatrzymywania tego cukru w cukrowni,
- b) zezwalać na zatrzymywanie zapasów cukru, o których mowa w ust. (1), przez jedną cukrownię wzamian za inną.

Art. 9. (1) Wyznaczenie na następny okres kampanijny ogólnego kontyngentu wewnętrznego i wysokości zapasu cukru, o której mowa w art. 8 ust. (2), określanie rejonów produkcji i zaliczenie cukrowni do poszczególnych rejonów, podział ogólnych kontyngentów pomiędzy rejon produkcji oraz prowizoryczny podział kontyngentów rejonowych pomiędzy cukrownie nastąpi w terminie do dnia 15 grudnia każdego roku.

(2) Ostateczny podział kontyngentów rejonowych pomiędzy cukrownie nastąpi w terminie do dnia 20 kwietnia każdego roku.

Art. 10. Cukier kontyngentu wewnętrznego, niewywieziony z cukrowni w okresie, na który kontyngent został przyznany, może być przez cukrownię wprowadzony do spożycia w kraju w następnych okresach.

Art. 11. Minister Skarbu może zezwolić na wywóz cukru z jednej cukrowni na rachunek odpowiedniego kontyngentu, posiadanego i mającego pokrycie w cukrze w innej cukrowni.

Art. 12. Minister Skarbu jest uprawniony do wydawania rozporządzeń:

- a) normujących warunki zaliczania cukru surowego na pokrycie kontyngentów i zapasów cukru, o których mowa w art. 8, oraz określających stosunek przeliczenia cukru surowego na cukier biały,
- b) normujących warunki, którym powinien odpowiadać cukier, wprowadzany do obrotu, oraz jego opakowanie.

Art. 13. Cukier, sprzedawany na cele niepodlegające podatkowi spożywczemu, nie ulega zaliczeniu na kontyngent wewnętrzny.

Art. 14. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może w miarę potrzeby ograniczać w drodze rozporządzeń wywóz cukru zagranicę przez kontyngentowanie tego wywozu i wyznaczanie według swego uznania udziałów poszczególnych cukrowni w kontyngencie wywozowym.

Art. 15. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może w drodze rozporządzeń:

- a) określać cenę cukru na rynku wewnętrznym,
- b) określać warunki dysponowania przez cukrownie cukrem, nieobjętym kontyngentem wewnętrznym,
- c) ustanawiać w miarę potrzeby specjalne opłaty, nakładane na cukrownie na cele, związane z gospodarką cukrową.

(2) W razie ustanowienia opłat, o których mowa w ust. (1) lit. c), Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu określi przeznaczenie funduszy utworzonych z tych opłat, oraz warunki i zasady korzystania z tych funduszy, a także ustanowi zarząd wymienionymi funduszami i wyda regulaminy dla zarządzania temi funduszami.

Art. 16. (1) Opłaty, o których mowa w art. 15 ust. (1) lit. c), mogą być ściągane przez władze skarbowe w trybie, przewidzianym dla podatków państwowych.

(2) Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia zarządzić pobieranie tych opłat łącznie z podatkiem od cukru.

Art. 17. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może w drodze rozporządzeń wprowadzić obowiązek zawierania umów zbiorowych ogólnopństwowych lub rejonowych pomiędzy cukrowniami lub związkami cukrowni z jednej strony, a związkami plantatorów buraków cukrowych z drugiej.

(2) Jeżeli rozporządzenie nie wprowadzi innych przepisów, to umowa zbiorowa ogólnopństwowa wiąże wszystkie cukrownie i wszystkich plantatorów, umowa zbiorowa rejonowa — cukrownie i plantatorów danego rejonu, a postanowienia umów indywidualnych mniej korzystne dla plantatorów niż postanowienia umowy zbiorowej z mocy samego prawa ulegają zastąpieniu przez odpowiednie postanowienia właściwej umowy zbiorowej.

(3) Umowa zbiorowa powinna przewidzieć, że spory wynikające z niej i z umów indywidualnych, których dotyczy umowa zbiorowa, będą oddane pod rozstrzygnięcie komisji rozjemczej. Jeżeli przepisy dekretu niniejszego i rozporządzenia, które wyda Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu, nie postanowią inaczej, do komisji rozjemczych, trybu postępowania w sprawach przed

temi komisjami i wykonalności ich orzeczeń, stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego o sądach polubownych.

(4) Przepisy, o których mowa w ust. (1), określają szczegółowo tryb zawierania umów zbiorowych.

(5) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może nakładać na cukrownie obowiązek kontraktowania pewnej części buraków u określonej kategorii plantatorów, z uwzględnieniem w szczególności interesów gospodarstw wiejskich, powstałych z parcelacji obszarów, na których przed parcelacją były plantowane buraki cukrowe.

Art. 18. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu jest uprawniony do wydawania w drodze rozporządzeń przepisów, normujących przeprowadzanie kontroli nad przestrzeganiem przepisów dekretu niniejszego oraz rozporządzeń wydanych na jego podstawie.

Art. 19. (1) Do przestępstw, polegających na naruszeniu przepisów dekretu niniejszego, stosuje się przepisy ustawy karnej skarbowej.

(2) Kto narusza przepisy, zobowiązujące cukrownie do zatrzymywania w swych magazynach określonych ilości cukru, podlega karze w wysokości 100 złotych od każdego 100 kg brakującego zapasu cukru. Każde rozpoczęte 100 kg uważa się za pełne.

(3) Przepisu ust. (2) nie stosuje się, o ile chodzi o ubytki cukru, niepodlegające opodatkowaniu w myśl przepisów o podatku spożywczym od cukru.

(4) Karze, wymienionej w ust. (2), podlega przedsiębiorca cukrowni, który przekroczy wyznaczone kontyngenty wywozowe (art. 14).

(5) Kto sprzedaje cukier po cenie wyższej od ustanowionej w myśl przepisów art. 15 ust. (1) lit. a), podlega karze w wysokości od 50 do 100-krotnej żądanej lub pobranej różnicy ceny.

(6) Kto narusza przepisy art. 12 i 15 ust. (1) lit. b) i rozporządzeń, wydanych na ich podstawie, oraz przepisy, o których mowa w art. 18, podlega karze pieniężnej do 50.000 zł.

Art. 20. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu:

- a) ustali w drodze rozporządzenia według swego uznania ogólny kontyngent wewnętrzny cukru na okres kampanijny 1935/36 oraz wysokość zapasu cukru, którą w tym okresie cukrownie obowiązane będą w myśl art. 8 zatrzymywać w swych magazynach;

- b) dokona w drodze rozporządzenia, według swego uznania i niezależnie od uprawnień, wynikających dla cukrowni z dotychczasowych przepisów prawnych, podziału kontyngentu wewnętrznego, wyznaczonego w myśl pkt. a) na okres kampanijny 1935/36, bezpośrednio pomiędzy te cukrownie, które przystąpiły do produkcji cukru w tym okresie.

(2) Ilości cukru, podlegające podatkowi spożywczemu, wprowadzone przez poszczególne cukrownie

do obrotu (wydane z cukrowni) w okresie od dnia 1 października 1935 r., zaliczone będą tym cukrowniom na kontyngent wewnętrzny, wyznaczony im w myśl ust. (1) artykułu niniejszego. Przepis ten nie będzie stosowany do cukru, wypuszczonego z cukrowni z remanentów kontyngentu zasadniczego, pozostałych cukrowniom w dniu 30 września 1935 r.

(3) Uprawnienia do udziału w kontyngentach wewnętrznych tych cukrowni, które nie były czynne w okresie kampanijnym 1934/35 oraz tych, które do dnia wydania rozporządzenia, o którym mowa w ust. (1) lit. b) artykułu niniejszego, nie przystąpiły do produkcji cukru w okresie kampanijnym 1935/36, uznaje się za wygasłe.

(4) W ciągu dwóch tygodni od dnia wejścia w życie dekretu niniejszego Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu wyznaczy w drodze rozporządzenia i według swego uznania ogólny kontyngent wewnętrzny na okres kampanijny 1936/37, ustali rejon produkcji, zaliczy cukrownie do poszczególnych rejonów, a także dokona podziału ogólnego kontyngentu wewnętrznego pomiędzy rejon produkcji oraz prowizorycznego podziału kontyngentów rejonowych pomiędzy cukrownie, którym będzie przysługiwało prawo do udziału w kontyngentach rejonowych w myśl przepisów dekretu niniejszego.

(5) Część ogólnego kontyngentu wewnętrznego, wyznaczonego w myśl ust. (4) na okres kampanijny 1936/37, nieprzekraczającą 90.000 q cukru białego, Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może zarezerwować do osobnego podziału pomiędzy rejon i cukrownie według swego uznania. Podział ten powinien nastąpić w terminie do dnia 1 marca 1936 r.

(6) Przydziały kontyngentów wewnętrznych poszczególnym cukrowniom w okresach kampanijnych 1937/38, 1938/39, 1939/40 i 1940/41 zostaną dokonane stosunkowo do przydziałów z okresu kampanijnego 1936/37. Przepis ten nie dotyczy nadwyżki kontyngentu wewnętrznego, o której mowa w art. 3 ust. (3).

Art. 21. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 22. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 22 lipca 1925 r. o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 630) w brzmieniu nadanem ustawą z dnia 5 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 770) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 818).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

549.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 1 listopada 1935 r.

o organizacji i zakresie działania Instytutu Ekspertyz Sądowych.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 21 stycznia 1932 r., zmieniającej niektóre przepisy postępowania karnego (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 60) zarządzam co następuje:

§ 1. Instytut Ekspertyz Sądowych w Warszawie powołany jest do wydawania w charakterze biegłego sądowego opinii w zakresie badań: fizykochemicznych, toksykologicznych oraz biologicznych i, stosownie do swego działania, dzieli się na trzy działy: fizykochemiczny, toksykologiczny i biologiczny.

§ 2. Działalnością Instytutu Ekspertyz Sądowych kieruje sędzia lub prokurator, wyznaczony w tym celu przez Ministra Sprawiedliwości. Kierownik Instytutu Ekspertyz Sądowych w zakresie czynności, związanych z kierownictwem Instytutu podlega bezpośrednio Ministrowi Sprawiedliwości.

Minister Sprawiedliwości może poruczyć zastępstwo kierownika Instytutu Ekspertyz Sądowych kierownikowi jednego z działów Instytutu.

Kierownik Instytutu Ekspertyz Sądowych rozstrzyga, czy dane badanie należy do zakresu działania Instytutu.

§ 3. Na czele działu badań stoi kierownik naukowy, którego zastępcą jest kierownik techniczny tegoż działu.

§ 4. Kierownikiem naukowym działu badań może być profesor danej specjalności w wyższej uczelni lub osoba, która przez swe prace naukowe w danej gałęzi wiedzy odpowiadałaby wymogom takiego stanowiska.

§ 5. Kierownikiem technicznym działu badań oraz pracownikiem powołanym do prowadzenia badania w zakresie działalności Instytutu Ekspertyz Sądowych może być jedynie osoba, posiadająca wyższe wykształcenie w danej specjalności i odpowiednią praktykę.

§ 6. Kierowników działu badań oraz pracowników Instytutu Ekspertyz Sądowych mianuje Minister Sprawiedliwości na wniosek kierownika Instytutu.

Ponadto Instytut Ekspertyz Sądowych może zatrudniać pracowników niestałych na zasadzie umów specjalnych, zawieranych przez kierownika Instytutu za zezwoleniem Ministra Sprawiedliwości.

§ 7. Do stałych pracowników Instytutu Ekspertyz Sądowych stosuje się przepisy ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Pracownicy niestali podlegają warunkom umowy, z nimi zawartej, i obowiązani są do zachowania tajemnicy urzędowej. Pracownicy niestali powołani